

רע"פ 6934/19 - ג'יהאד סאלם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6934/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: ג'יהאד סאלם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ת 71265-07-19 מיום 22.9.2019 שניתן על ידי כב' השופט מרדכי כדורי

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) מיום 22.9.2019 בעפ"ת 71265-07-19, בגדרו התקבל ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט נ' מהנא) בפ"ל 9362-01-19.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); עבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; ועבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.1.2019, נהג המבקש ברכבו וזאת על אף שבית המשפט פסל את המבקש מנהיגה למשך 32 חודשים מיום 11.7.2016 (להלן: התיק הקודם). בנוסף, המבקש נהג ברכבו כאמור כאשר

רישיון הנהיגה שלו פקע ביום 28.1.2017 וכאשר אין לו תעודת ביטוח בת תוקף.

2. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על החומרה היתרה שבמעשי המבקש כפי שבאה לידי ביטוי בכך שהוא נתפס נוהג עת תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בגין עבירות קודמות של נהיגה ללא רישיון בתוקף. עם זאת, התרשם בית המשפט מדברי המבקש ומהבעת חרטתו הכנה, וכן מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, תוך שהוא מצא כי יש מקום לקבל את המלצת שירות המבחן להארכת עונש המאסר על תנאי תוך שילוב המבקש במסגרת טיפולית. לפיכך, גזר בית משפט השלום על המבקש קנס בסך 1,000 ש"ח; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים; הפעלת פסילת רישיון נהיגה למשך 6 חודשים שניתנה על תנאי בתיק הקודם; פסילת רישיון נהיגה על תנאי; הארכת המאסר על תנאי שניתן בתיק הקודם; 200 שעות לתועלת הציבור; וצו מבחן למשך 18 חודשים.

3. ערעור המשיבה על קולת העונש התקבל בבית המשפט המחוזי, אשר קבע כי תקופת פסילת רישיונו של המבקש תעמוד על 10 שנים בהתאם לקבוע בסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה; כי תופעל ההתחייבות על סך 10,000 ש"ח עליה חתם המבקש במסגרת התיק הקודם; וכי יתר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם. בפסק דינו, הדגיש בית המשפט המחוזי את דבריו של בית משפט השלום באשר לחומרתה של עבירת הנהיגה בזמן שלילה והסיכונים הרבים הטמונים בה, תוך שעמד על כך שחומרת מעשיו של המבקש מתעצמת שעה שהעבירות בוצעו כאשר עונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו. עוד עמד בית המשפט המחוזי על כך שקביעות אלו של בית משפט השלום אינן מתיישבות עם העונשים שהשית על המבקש, וזאת במיוחד לנוכח עברו הפלילי והתעבורתי המכביד. עוד דחה בית המשפט את טענת נסיבותיו האישיות של המבקש בהתייחסו לכך שאלו לא הוכחו בבית משפט השלום, וממילא אין בהן כדי להצדיק את מעשיו או להביא להקלה ניכרת בעונשו. עוד עמד בית המשפט על תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המבקש, וקבע כי משקלם של הגורמים מגבירי הסיכון גובר, במקרה דנן, על משקלם של הגורמים מפחיתי הסיכון. לפיכך, קבע בית המשפט כי היה מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה מהתיק הקודם, אולם מכיוון שהמבקש היה מצוי במעצר עד תום ההליכים למשך 6 חודשים ושוחרר לאחר שניתן גזר הדין, לא מצא בית המשפט להורות על החזרת המבקש אל מאחורי סורג ובריח.

באשר להפעלתו של סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, קבע בית המשפט כי בניגוד ללשון החוק, בית משפט השלום לא פירט את הנסיבות המיוחדות שבגין היה מוצדק להסתפק בתקופת פסילה קצרה מ-10 שנים. כמו כן, דחה בית המשפט את טענתו של המבקש לפיה בתי המשפט לתעבורה אינם נעזרים בקלות לדרישה לאכוף את סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, בקבעו כי טענה זו לא נתמכה באסמכתאות והבהיר, כי בכל מקרה, על בית המשפט לתעבורה למלא אחר הוראות החוק. עוד דחה, בהעדר ביסוס מצד המבקש, את טענתו כי אין ביכולתו להתפרנס בהעדר רישיון נהיגה.

נימוקי הבקשה

4. מכאן הבקשה שלפניי בגדרה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי משהתעלם מהמלצת שירות המבחן ומנסיבותיו האישיות, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר, ואשר מצדיקים, לדידו, הקלה משמעותית בעונשו מטעמי שיקום. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בהפעילו את סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, דבר שכאמור הביא לפסילת רישיונו למשך 10 שנים. לשיטתו, בתי המשפט לתעבורה נוטים להימנע מהפעלת הסעיף משהעונש הקבוע בצדו חמור יתר על המידה.

5. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלהבעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013); רע"פ 641/19 מילר נ' מדינת ישראל (10.4.2019)). לא מצאתי כי הבקשה שלפני עומדת באמות המידה האמורות. אף לא מצאתי כי טענותי של המבקש המופנות כלפי חומרת העונש מצדיקות מתן רשות ערעור (רע"פ 4175/19 מועלם נ' מדינת ישראל (22.7.2019)).

6. למעלה מן הצורך אעיר כי המלצת שירות המבחן נועדה לסייע לבית המשפט, אך הוא איננו מחויב לה. בגזירת דינו של נאשם, שוקל בית המשפט שיקולי ענישה רחבים מאלו של שירות המבחן, ושיקול הדעת הסופי לעניין גזירת העונש נתון לבית המשפט (ראו, למשל, ע"פ 9598/16 קטיש נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (13.7.2017); רע"פ 6464/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.10.2018)). באשר לטענות המבקש המופנות כלפי סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, הרי שאלו נטענו בעלמא וללא כל תימוכין, וממילא, כפי שאף ציין בית המשפט המחוזי בפסק דינו, "חובתו של בית המשפט לתעבורה למלא אחר הוראות החוק". לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 40א לפקודת התעבורה, משלא מתקיימים בעניינו של המבקש נסיבות מיוחדות, צדק בית המשפט המחוזי עת גזר על המבקש עונש פסילה לתקופה של 10 שנים. בנוסף, בית המשפט המחוזי עמד בפסק דינו על נסיבותיו האישיות של המבקש, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, ועל האפשרות לחריגה מהמתחם מטעמי שיקום, תוך שקבע כי "משקלם של הגורמים מפחיתי הסיכון אותם מנה שירות המבחן נמוך במידה ניכרת ממשקלם של הגורמים מגבירי הסיכון. תחילתה של הבנה ותחילתו של תהליך התבוננות אינם מלמדים על אופק שיקומי ממשי, במיוחד כאשר מדובר במי שבעבר כבר הביע רצון ומחויבות להימנע ממעורבות בעבירות, אולם אלה התבררו כחסרי כיסוי". בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום להתערבות.

7. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ה' בחשון התש"פ (3.11.2019).

ש ו פ ט